

מ"ח 7184/19 - עידן אנורי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 7184/19

לפני:

כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר

המבקש:

עידן אנורי

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר מתאריך 30.10.2019; תגובה
מטעם עו"ד ירום הלוי מתאריך 30.10.2019; טיעונים
נוספים מטעם המבקש מתאריך 09.12.2019; תגובת
המשיבה לבקשה למשפט חוזר מתאריך
20.01.2020; בקשה למתן החלטה מטעם המבקש
מתאריך 09.12.2020

בשם המבקש:

עו"ד זיו קדוש

בשם המשיבה:

עו"ד רחל מטר

החלטה

המשנה לנשיאה ח' מלצר:

1. לפני בקשה להורות על משפט חוזר לפי סעיף 31(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) בעניינו של המבקש, אשר הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה ושווד בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 329(א)(1) עמוד 1

ו-402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

אביא להלן את הנתונים הנדרשים להכרעה בבקשה.

רקע עובדתי והליכים קודמים

2. לפי הנתען בכתב האישום שהוגש כנגד המבקש, המבקש וצעירה בשנות ה-20 לחייה (להלן: המתלוננת) עבדו יחד בעמותת "לחופש נולד". בתאריך 10.11.2009 התגלע ויכוח בין השניים, על רקע סידור משמרות לעבודה. במהלך הוויכוח, המבקש איים על המתלוננת ואמר לה, בין היתר, כי: "אנשים שדיברו אליי כמו שאת מדברת אליי, מזמן שכבו על הרצפה..." וכי: "מעכשיו כשאת מסתובבת ברחוב תסתכלי טוב טוב ימינה ושמאלה כי את מכירה אותי ואת החברים שלי". כשבועיים לאחר מכן, המבקש פוטר מעבודתו בעמותה בגין ההתנהגות המתוארת לעיל.

על רקע אירועים אלו, כך נטען בכתב האישום- המבקש החליט לנקום במתלוננת, ותכנן לרצוח אותה ולהסוות את המעשה על ידי הצגתו כשוד.

3. כמתואר בכתב האישום, בתאריך 06.02.2011 המבקש רכב על אופנוע ועקב אחרי המתלוננת בשדרות ח"ן בתל אביב. בשלב מסוים הוא עצר מולה ותקף אותה בבעיטות ובאגרופים, חתך בסכין את ידיה, פניה, לשונה ושפתיה, ודקר אותה בבטנה ובגבה. התקיפה הופסקה נוכח הגעת עובר אורח לאזור, ואז המבקש לקח את תיקה של המתלוננת ונמלט מן המקום על האופנוע. כתוצאה מאירוע התקיפה נגרמו למתלוננת נזקים גופניים ונפשיים חמורים, המתוארים בהרחבה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד.

כתב האישום ייחס למבקש עבירה של ניסיון רצח, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, ועבירה של שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין.

4. בתאריך 05.03.2013 בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (תפ"ח 27766-04-11, בפני כב' השופטים: ש' דותן (אב"ד), ש' שוחט ו-ד' אבניאלי) זיכה את המבקש, ברוב דעות, מעבירת הניסיון לרצח, והחליט להרשיעו במקום זאת בעבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה. הרשעתו של המבקש התבססה על ראיות נסיבתיות, כאשר העיקריות ביניהן היו: הסכסוך בין המבקש למתלוננת על סידור המשמרות בעבודה, שהיה מניע אפשרי למעשיו; קשר בין המבקש לבין אופנוע שנמצא בקרבת מקום, כדוגמת האופנוע, אשר שימש את תוקפה של המתלוננת (להלן: האופנוע); מכשיר טלפון שנמצא בביתו של המבקש, אשר שימש אותו למימוש תוכניתו לפגוע במתלוננת, שבתוכו הותקן כרטיס סים נטול בעלים ששולם מראש (להלן: הסיים המבצעי) וחומרים מפלילים שנמצאו בשני כונני מחשב שהיו שייכים למבקש. בנוסף, המבקש הורשע, פה אחד, בעבירת השוד.

5. בתאריך 13.05.2013 נגזרו על המבקש העונשים הבאים: 18 שנות מאסר בפועל (ברוב דעות, בניגוד לדעת המיעוט, שגרסה כי יש להטיל עליו 16 שנות מאסר בפועל), מאסר על תנאי ותשלום פיצויים למתלוננת.

6. המבקש הגיש ערעור על הרשעתו לבית משפט זה (ע"פ 4401/13, שהתנהל בפני הרכב, בראשות כב' המשנה לנשיאה א' רובינשטיין וכב' השופטים: א' שהם ו-ע' ברון).

7. בתאריך 09.12.2015 נדחה ערעורו של המבקש, תוך שנקבע כי יש במכלול הראיות הנסיבתיות כדי להוכיח, מעבר לספק סביר, כי המבקש הוא שעמד מאחורי תקיפת המתלוננת, ומשכך אין מקום להתערבות בפסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד.

8. בתאריך 30.10.2019 (לאחר כארבע שנים ממועד דחיית הערעור) הוגשה הבקשה המונחת בפני.

טענות המבקש בבקשה למשפט חוזר

9. הבקשה מתמקדת בהליך הערעור שהתקיים בפני בית משפט זה. המבקש מתבסס בטענותיו על העילה המנויה בסעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט, וטוען לכשל בייצוגו, אשר עולה, לשיטתו, כדי עיוות דין.

10. רוב טענות המבקש מתמקדות כאמור בדיון בערעורו, שהתקיים בתאריך 15.11.2015, שם בא כוחו של המבקש דאז, עו"ד ירום הלוי (להלן: עוה"ד הקודם), הודיע לבית המשפט, על פי הנטען, בניגוד לעמדת המבקש, שהמבקש לא עומד על השגותיו ביחס לנקודות הבאות:

(א) הקשר של המבקש לאופנוע שנמצא בקרבת זירת האירוע, ואשר נקבע שהוא דומה לאופנוע שהתוקף של המתלוננת השתמש בו.

(ב) הקשר של המבקש לכרטיס הסיים המבצעי, ממנו בוצעו שיחות לעמותה בה עבדה המתלוננת ולאנשים שפירסמו מודעות בדבר מכירת האופנוע.

בבקשה נטען כי הסכמה זו של עוה"ד הקודם פגעה בהגנת המבקש, וכי אלמלא הייתה ניתנת – היה קיים סיכוי לשינוי תוצאת המשפט לטובת המבקש. כחיזוק לטענתו, המבקש ציין כי בפסק הדין בערעור נקבעו הדברים הבאים:

"בדיון שנערך בפנינו, ביום 15.11.2015, הודיע בא-כוחו של המערער, עו"ד ירום הלוי, כי המערער אינו עומד עוד על הכחשתו בנוגע לקשר בינו לבין האופנוע שנמצא בחניון מרכז ויצמן, ואינו מכחיש, במסגרת ערעור זה, כי הסיים המבצעי

היה ברשותו, כך שאין צורך להכריע בסוגייה זו. עם זאת, חזר וטען עוה"ד הקודם כי קיים ספק בדבר מעורבותו של המערער באירוע התקיפה, ולשיטתו ניתן ליתן הסבר תמים לכל אחת מהראיות הנסיבתיות שפורטו בהכרעת הדין" (פסק הדין בערעור, פסקה 7 לפסק דינו של השופט א' שהם).

11. המבקש מעלה בבקשתו גם טענות "ערעוריות" שונות, שלא מצאתי צורך לפרטן כאן.

התייחסותו של עוה"ד הקודם

12. לבקשה למשפט חוזר צורפה התייחסותו של עוה"ד הקודם מתאריך 30.10.2019 לנטען, שכן הוא ייצג כאמור את המבקש בהליך הערעור בפני בית משפט זה. במסגרת התייחסות הנ"ל - עוה"ד הקודם ציין כי הוא מאמין בחפותו של המבקש, אך להערכתו המקצועית, הטענות בדבר היעדר קשר של המבקש לאופנועולסים המבצעי היו טענות חלשות יחסית, שכן היו ראיות שהצביעו על זיקה בין המבקש לבין חפצים אלה (כמו למשל טביעות אצבע של המבקש על חלק מהפריטים הניידים שהיו באופנוע). לגירסת עוה"ד הקודם, היו בפניו טענות אחרות, לטובת המבקש, שעוצמתן חזקה יותר, ועל כן הוא בחר להתמקד בהן (לאחר שהשופטים הציעו לעוה"ד הקודם לסגת משתי הטענות החלשות מבחינה ראייתית הנ"ל) - זאת בתקווה כי הטענות האחרות ישכנעו את ערכאת הערעור. עוד צוין בהקשר האמור כי לא נטען על ידי עוה"ד הקודם בדיון בערעור כי המבקש מודה בקשר שלו לאופנוע ולסיים המבצעי. עוה"ד הקודם הוסיף והדגיש כי הוא לא ניגש אל המבקש בזמן הדיון בערעור כדי לשאול אותו לדעתו על הצהרתו הנ"ל, כיוון שסבר כי המבקש סומך על שיקול דעתו המקצועי, וכן משום שהמבקש שמע בעצמו את הערות בית המשפט שהיו ברקע הדברים, ולמרות זאת הוא לא קרא לעוה"ד הקודם לסור אליו ולהביע בפניו את התנגדותו לניסוח בו נקט עוה"ד הקודם.

לבסוף, עוה"ד הקודם מסר כי בדיעבד, הוא מבין שהמבקש היה מעוניין לעמוד גם על שתי הטענות החלשות יותר הללו, ולו היה נועץ עם המבקש בזמן אמת - היה עומד על טענות אלו, על אף הקושי הצפוי, שהיה כרוך בכך.

טענות המשיבה בבקשה למשפט חוזר

13. המשיבה טוענת כי הבקשה איננה מקימה עילה לקיום משפט חוזר, שכן לא נפל כשל בייצוגו של המבקש, ועל כן אין חשש שנגרם לו עיוות דין.

בתוך כך, נטען כי עוה"ד הקודם לא הודיע בדיון בערעור כי המבקש **מודה** בקשר של המבקש לאופנועולסים המבצעי, אלא רק ענה לשאלות השופטים שתהו אם המבקש עומד עדיין על גירסתו המכחישה, בשים לב לראיות ולקביעות בית המשפט הנכבד קמא, ועל כך השיב עוה"ד הקודם כי הוא מבקש להתמקד בטענות אחרות. החלטה זו, לשיטת המשיבה, הייתה מבוססת על ניסיונו והערכתו המקצועיים של עוה"ד הקודם. משכך, נטען כי מדובר בבחירת קו הגנה, ואין להסיק מכך שהיה כשל בייצוג.

יתר על כן, המשיבה גורסת כי טענות המבקש מתמקדות בייצוגו בפני ערכאת הערעור בלבד, ולא בפני הערכאה הדיונית,

אשר התרשמה מהראיות באופן בלתי אמצעי, ודנה בסוגיית הקשר של המבקש לאופנועולסים המבצעי, והגיעה למסקנה שהיה קשר כזה. עוד מציינת המשיבה בהקשר האמורי במסגרת עיקרי הטיעון המתוקנים שהוגשו לבית משפט זה בהליך הערעור - נאמר שהמבקש מכחיש קשר לאופנוע ולכרטיס הסיים המבצעי, ועל רקע זה הועלו התמיהות של שופטי הערעור.

14. למעלה מן הצורך, לשיטת המשיבה, אף לו היו נטענות בהליך הערעור טענות בדבר היעדר קשר בין המבקש לבין האופנועולסים המבצעי - לא היה בכך פוטנציאל ממשי לשינוי תוצאות הערעור לטובתו של המבקש. זאת, משום שטענות אלו היו אכן טענות חלשות יחסית בנסיבות, שכן הובא בפני הערכאה המבררת אוסף ראיות בעלות משקל משמעותי ביותר, המצביע על קשר ברור בין המבקש לבין החפצים הנ"ל (בין ראיות אלו הוצגו: ממצאים פורנזיים על חפצים שונים באופנוע; עדויות על רכישת האופנוע ושליחתו לבדיקה במוסך; ראיות ממחשבים שנתפסו בביתו של המבקש, ובהם חיפושים באינטרנט אחר אופנועים מהדגם שנמצא בזירה וחיפושים על סכינים ועל הסרת כתמי דם מהם; מכשיר טלפון נייד שנמצא בביתו של המבקש, שעליו פעל הסיים המבצעי ושיחות ומסרונים שנשלחו ממספר הסיים המבצעי). מכאן עולה ספק רב אם ערכאת הערעור הייתה מתערבת בממצאים אלה שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי הנכבד.

המשיבה טוענת עוד כי חלקים ניכרים מהבקשה למשפט חוזר מנוסחים למעשה כערעור, זאת אף ביחס לנושאים שכלל אינם קשורים לטענת הכשל בייצוג, וכי אין זה המקום, במסגרת בקשה למשפט חוזר, להידרש לטענות "ערעוריות" מסוג זה.

15. לבסוף, המשיבה גורסת כי הבקשה למשפט חוזר איננה עומדת בסד הזמנים הקבוע בתקנה 4 לתקנות בתי המשפט (סדרי דין במשפט חוזר), התשי"ז-1957 (להלן: תקנות סדרי דין במשפט חוזר), לפיה בקשה למשפט חוזר תוגש תוך 90 ימים מהמועד בו נודע למבקש על התקיימות אחת מהעילות הקבועות בדין. הודגש כי בענייננו, הדיון בערעור התקיים בחודש נובמבר 2015, פסק הדין בערעור ניתן בחודש דצמבר 2015, ואילו הבקשה למשפט חוזר הוגשה רק בחודש אוקטובר 2019 וברור שהדברים אותם מעלה המבקש נודעו לו, אפילו לשיטתו, שנים קודם לכן. בתוך כך, נטען כי המבקש לא הצביע על טעם ממשי לשיהוי כה ארוך, במיוחד כשהסניגוריה הציבורית השיבה לו עוד בחודש יוני 2017 (למעלה משנתיים לפני שהגיש את הבקשה למשפט חוזר) - כי לא תוכל לסייע לו בהגשת הבקשה.

דיון והכרעה

16. לאחר שעיינתי בבקשה למשפט חוזר, על כל נספחיה, ובתגובות לה - הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. אביא את נימוקיי למסקנה זו להלן.

17. מוסד המשפט החוזר לא נועד לשמש "מקצה שיפורים", כדי ליתן למורשע הזדמנות נוספת לטייב את עמדתו (ראו: מ"ח 4074/17 חברת פרופיל אבטחה ואחזקה בע"מ נ' מדינת ישראל (02.04.2018)). מדובר בהליך חריג וייחודי, שבקשות לקיומו מאושרות רק במשורה (ראו: מ"ח 4075/17 דראגנה נ' מדינת ישראל (24.01.2018)). משכך ההלכה קובעת כי על המבקש לקיים משפט חוזר - להניח תשתית ראיתית איתנה וממשית לקיום אחת מהעילות המנויות בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט (ראו: מ"ח

844/18 פלוני נ' מדינת ישראל (21.08.2019) (להלן: עניין פלוני)).

סעיף 31(א) ל-21#;מעגן, כידוע, את הסמכות להורות על עריכת משפט חוזר, ומורה כדלקמן:

"31(א) נשיא בית המשפט העליון או המשנה לנשיא או שופט אחר של בית המשפט העליון שקבע לכך הנשיא רשאי להורות כי בית המשפט העליון או בית משפט מחוזי שיקבע לכך, יקיים משפט חוזר בענין פלילישנפסק בו סופית, אם ראה כי נתקיים אחד מאלה:

(1) בית משפט פסק כי ראיה מהראיות שהובאו באותו ענין יסודה היה בשקר או בזיוף, ויש יסוד להניח כי אילולא ראיה זאת היה בכך כדי לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון;

(2) הוצגו עובדות או ראיות, העשויות, לבדן או ביחד עם החומר שהיה בפני בית המשפט בראשונה, לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון;

(3) אדם אחר הורשע בינתיים בביצוע אותו מעשה העבירה, ומהנסיבות שנתגלו במשפטו של אותו אדם אחר נראה כי מי שהורשע לראשונה בעבירה לא ביצע אותה;

(4) נתעורר חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין."

קיימות איפוא ארבע עילות לעריכת משפט חוזר, כאשר לענייננו רלבנטית, על פי הנטען, העילה הנזכרת בסעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט. עילה זו היא "עילת סל", אשר השימוש בה נועד למקרים בהם נפל פגם דיוני שורשי בהליך, שיש בו כדי לערער את יסודות ההרשעה (עניין פלוני; מ"ח 9391/16 קדוש נ' מדינת ישראל (01.04.2018)). עוד יש לציין כי קבלת בקשה לעריכת משפט חוזר מכוח עילה זו תיעשה רק במקרים בעלי נסיבות יוצאות דופן במיוחד (ראו: מ"ח 6234/17 פלוני נ' מדינת ישראל (11.01.2018)), ולאחרונה: מ"ח 4035/19 פלוני נ' מדינת ישראל (08.12.2020)).

18. הפסיקה קובעת כי על המבקש עריכת משפט חוזר בגינטענה של כשל בייצוג להראות כי הכשל בייצוג הקים חשש ממשי לעיוות דין; וכך נאמר באחת הפרשות:

"במסגרת הדיון בתחולתו של סעיף 31(א)(4) ל-21#;,, נקבע בפסיקה קודמת כי פגמים דיוניים עשויים לכלול, בנסיבות מסוימות, כשל בייצוג... ואולם, העדרו של ייצוג או כשל בייצוג משפטי, אין בו לבדו כדי להביא לקיומו של משפט חוזר. על המבקש להראות כי אי-הייצוג או הכשל בייצוג מקים חשש ממשי לעיוות דין. לשיטתי, כשעסקינן במקרה הפרטי של כשל בייצוג, יש מקום לדרוש הוכחה של פוטנציאל לשינוי הכרעת הדין. אין די בכך שנגרם כשל כזה או אחר בהגנה, אלא על המבקש להצביע על כך שהייצוג הכושל השפיע על מהלך המשפט, כי נוצר פגם אשר קיפח את הגנתו בעוצמה כזו, שעשויה הייתה להתקבל תוצאה אחרת המטיבה עימו" (ראו: מ"ח 4811/12 סאלם נ' ...)

מדינת ישראל (02.05.2013).

משכך, יש לבחון בענייננו האם היה כשל בייצוג, וככל שהתשובה לכך חיובית – יש לשאול האם אותו כשל נטען מקים חשש ממשי כי בהרשעה נגרם למבקש עיוות דין.

אקדים ואומר כי לגישתי, התשובות לשתי השאלות הנ"ל הן **שליליות**, ואנמק הדברים מיד בסמוך.

19. בענייננו, המבקש טוען כאמור כי התנהלותו של עוה"ד הקודם בהליך הערעור עלתה כדי כשל בייצוג. טענה זו אין בידי לקבל בנסיבות. עוה"ד הקודם לא הודיע בהליך הערעור כי המבקש מודה בקשר שלו לאופנוע ולכרטיס הסיים המבצעי, אלא רק ביקש **להתמקד** בטענות אחרות, שלהערכתו המקצועית, המבוססת על ניסיון עשיר בייצוג, היו חזקות יותר. **צוין גם כי עוה"ד** **הקודם חזר וטען שקיים ספק בדבר מעורבותו של המערער (הוא המבקש בענייננו) בתקיפת המתלוננת, וכי לשיטתו ניתן ליתן הסבר תמים לכל אחת מהראיות הנסיבתיות שפורטו בהכרעת הדין של בית המשפט המחוזי הנכבד.**

הנה כי כן, עוה"ד הקודם בחר קו הגנה מסוים (התמקדות בטענות שלפי הערכתו המקצועית היו חזקות יותר מטענות אחרות), וזאת הוא עשה לפי מיטב שיפוטו המקצועי. בכך אין כדי להוות בנסיבות כשל בייצוג. כאן יש לציין כי המבקש אף לא העיר "בזמן אמת" לעוה"ד הקודם טענותיו מנוגדות לעמדתו, למרות ששמע את הערות בית המשפט בנושאים אלה.

בהקשר זה, נקבעו בפסיקה דברים שיפים גם לענייננו:

"המבקש מלין, לדוגמה, על שבא-כוחו לא נפגש עמו די הצורך, גבה ממנו סכומי כסף גבוהים ולא מילא את כל הוראותיו והנחיותיו בבאשר להבאת עדים ולהצגת שאלות בחקירה הנגדית. אפשר שאכן נתגלעו מחלוקות בעניינים אלה בין המבקש לבא-כוחו. אולם העובדה ששיקול-דעתו המקצועי של בא-כוחו של המבקש לא הניח את דעתו של המבקש, שאינו משפטן, אינה מקימה מניה וביה מימצא בדבר ייצוג לקוי. זאת ועוד: אפשר שבא-כוחו של המבקש יכול היה לנקוט קו הגנה שונה, להביא עדים אחרים או נוספים ולהציג לעדים שאלות שונות או נוספות. גם בכך אין משום עילה לקיומו של משפט חוזר. העובדה שאופן ניהול הגנתו של המבקש לא הביא לזיכוי אינה מקנה למבקש זכות לשוב ולנסות את מזלו באמצעות עורך-דין אחר ולנהל מחדש את המשפט, שמא הפעם ייטב גורלו" (מ"ח 4512/99 אייזין נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(1) 357 (1999) (ההדגשה שלי - ח"מ)).

ראו עוד ביחס לסוגיה זו מה שנפסק בפרשת רודמן:

"טענה של כשל בייצוג בפני ערכאה דיונית איננה טענה שבכל יום, ויש להיזהר בה. כדי שכשל בייצוג ישמש עילה לבחינה מחודשת של ההליך לא די בהצבעה על שאלה שלא נשאלה או על עד שלא זומן. צריך להצביע על כך שאילו לא היה כשל כזה, הייתה תוצאת ההליך שונה (ראו דברי הנשיא ברק ב#21&#קוזלי נ' מדינת ישראל [25], בעמ' 569). לכך הייתי מוסיף שיש מקום להבחין בין כשעינינו עובדתי לבין כשל שעניינו משפטי. טענה של כשל בייצוג שומעים לה, כאשר ראייה או עד שהיה בהם כדי להטות את התוצאה

לא הובאו לפני הערכאה הדיונית; אין שומעים לה כאשר מדובר בטענה משפטית שלא נטענה או בקו הגנה שלא הוצב..." (ע"פ 446/01 רודמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(5) 25 (2002) (ההדגשה נוספה - ח"מ)).

נוכח כל האמור לעיל - אין מקום לקבל את הטענה כי קו ההגנה שעה"ד הקודםבחר שלא להתמקד בו עלה כדי כשל בייצוג.

20. זאת ועוד - אחרת. טענות המבקש בדבר הכשל בייצוג מופנות רק כלפי הליך הערעור, ואילו הממצאים העובדתיים בדבר הקשר בין המבקש לבין האופנועוהסים המבצעי נקבעו על ידי הערכאה המבררת, שהתרשמה מהראיות בצורה ישירה.

21. משהגעתי לכלל מסקנה כי לא התקיים בענייננו כשל בייצוג - הרי שמתירת השאלה השנייה, והיא - האם אותו כשל מקים חשש ממשי שהרשעת המבקש נגרמה תוך עיוות דין. עם זאת, אציין, למעלה מן הצורך, כי קביעותיו של בית המשפט המחוזי הנכבד בנושאים הללו - נשענו על שורה ארוכה של ראיות, שעל בסיסן הורשע המבקש במה שהורשע, אשר רק את עיקרן אציין כאן:

(א) ראיות פורנזיות שקשורות לאופנוע: בתוך קסדה שנמצאה באופנוע נמצאו דנ"א וטביעות אצבעות של המבקש; המבקש לא הצליח להסביר את מציאת הדנ"א שלו, או את טביעות אצבעותיו על האופנוע, פרט לאמירה כללית שבעבר היו לו אופנועים והיו מקרים שבהם חברים הרכיבו אותו על אופנועים; המבקש סירב למדוד את הקסדה במהלך חקירתו במשטרה, והסבריו לסירוב נדחו על-ידי בית המשפט המחוזי הנכבד.

(ב) עדויות על רכישת האופנועושליחתו לבדיקה במוסך: העד מור דדוןזיהה את האופנועוהעיד שמכר אותו למבקש, ועל טופס בדיקה שנערכה לאופנוע במוסך צוינו: שמו ומספר הטלפון של המבקש.

(ג) במחשב שנתפס בביתו של המבקש נמצא חיפוש שהוא ערך באינטרנט אחר אופנועים מדגםשהיה מסוגו של האופנוע, וכן נמצאו בו קטעי מידע על סכינים ועל הסרת כתמי דם מסכינים. המבקש לא סיפק הסבר מניח את הדעת לממצאים אלו.

(ד) ראיות שקשורות לסים המבצעי: ממספר הסים המבצעיבוצעו 28 שיחות לעמותה בה עבדה המתלוננתואשר ממנה פוטר המבקש; למעלה מ-100 שיחות ממספר הסים המבצעיאוכלנו באתר הסמוך לביתו של המבקש, וממספר הסים המבצעיבוצעו מספר שיחות לעורך דינו של המבקש.

הנה כי כן, אף לו עוה"ד הקודםהיה גורס בהליך הערעור כי המבקש עומד על הטענות שאין לו כל קשר לאופנועולסים המבצעי - נראה כי תוצאת הערעור לא היתה משתנה לטובת המבקש, וזאת בשל הראיות המשמעותיות כנגד המבקש שעמדו, כאמור, בפני הערכאה המבררת.

22. לבסוף אוסיף ואעיר:

(א) לא מצאתי מקום לדון בטענות אחרות של המבקש שנוסחו בצורה של טענות "ערעוריות", שכן כאמור בקשה למשפט חוזר איננה המסגרת הדיונית הראויה להידרש להן.

(ב) משהגעתי למסקנה כי לא מתקיימות בענייננו העילות המנויות בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט, מתייחר הצורך לדון בטענות המשיבה בדבר אי-עמידת המבקש בסד הזמנים הקבוע בתקנות סדרי דין במשפט חוזר.

סוף דבר

23. העולה מן המקובץ מוביל למסקנה כי המבקש לא הצליח לבסס תשתית לקיומה של אף אחת מהעילות המנויות בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט, ועל כן הבקשה למשפט חוזר נדחית.

ניתנה היום, כ"ד בכסלו התשפ"א (10.12.2020).

המשנה לנשיאה